

עבודת השם

פרשת "ויקרא"

"וְלֹא יִכְלוּ אָחִיו לְעֲנוֹת אוֹתוֹ, כִּי נִבְהָלוּ מִפְּנֵי..." (ויגש מהג) כאשר נשלח נתן הנביא במצוות ה' להוכיח את דוד המלך על חטא בת שבע ולהודיעו מה ענשו, הוא רצה שדוד עצמו יפסוק את דינו לכן הוא מעמיד פנים כקובל לפני המלך על אותו עשיר שלקח את כבשת הרש, דוד המלך לא הבין כי משל הוא ופסק בחרון אף את דינו של האיש שעשה את הרעה, אחרי שנתן הנביא חושף את הנמשל: "אתה האיש!" לא נותר לו לדוד אלא להגיב בתגובה יחידה האפשרית לאדם מוסרי איש אמת: "חטאתי לה!"

ולכן ר"א כשהיה מגיע לפסוק "ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו", היה מתפרץ בבכי ואומר: ומה תוכחה של בשר ודם כך, תוכחה של הקב"ה על אחת כמה וכמה. אומר החפץ חיים, אחי יוסף עומדים תוהים ומשתאים על כל מה שהתרחש עמם עשרים ושתיים שנה איך הגיעו למצב כזה של מכירה, ומדוע יוסף מתנפל עליהם בעלילה שהם מרגלים, ומדוע הניח את שמעון בבור, ומי החזיר להם הכסף בחזרה, ומדוע רוצה הוא את בנימין, ואיך יתכן שבנימין גנב את הגביע, שאלות וספקות שהיו בהם זמן רב ולא היו להם תשובות, עד שיוסף הצדיק בא ואמר שתי מילים "אני יוסף", הכל הוברר להם הבינו שהמכירה הייתה בשביל רצונו של הקב"ה שיוסף יכלכל אותנו בזמן הרעב, ולכן הבינו את כל השאלות, כך אומר הח"ח לעתיד לבוא יבוא הקב"ה ויאמר אני ה', ואז יוברר לאדם כל ספקותיו של אדם, ישנם לפעמים לאנשים מסוימים שאלות רבות מדוע קרה לי כך ולמה הקב"ה עשה לנו כך, שאלות וספקות במשך שנים, אולם לעתיד לבוא יבוא הקב"ה ויאמר אני ה' ויובן לאדם כל דבר וכל ספק. ובאמת שרבינו האר"י גילה את סוד הגלגול שעיי"ז הרבה קושיות מתיישבים וכמו שאומר רבינו יוסף חיים, על הפסוק בתהילים "כל רעמד בגלגל", מבאר זאת כל תרעומת ותרעומת שיש לך תלדו בגלגל ז"א בתורת

הגלגול. וכמו שמובא מעשה העתיקו הרב שער יוסף דף נג שבימי רבינו האר"י, היה בחור אחד שהיה שמו שמעון, שהיה עם הארץ מדאורייתא ומדרבנן, והגיע לעיר הקודש צפת כדי להתקבל בשייבה, אולם כבר לאחר מבחן קצר הבחינו בו שאינו ברמה של השייבה, וכך השייבהו ריקם עד שהגיע לשייבתו של רבי אברהם אנג'ל והגאון הסכים לקבלו בתור שמש, הלה הסכים, וכך נהגו לקראתו בפי כל שמעון השמש, וזה היה מנהגו לשמש את ת"ח והיה עונה אמן וקדושה. לימים אשת רבי אברהם אנג'ל חלתה ונטתה למות קראה לבתה שהיה באותו זמן עומדת בפגישות כדי להינשא וצוותה עליה, את לא נישאת לשום בחור ללא שאבוא בחלומך ואתן לך את הסכמתי, נאותה אותה בחזרה, וכך נפטרה אמה לבית עולמה.

לאחר שנה, אביה הציע לה בחורים רבים הייתה יוצאת עימם פעם פעמים ולאחר מכן שוללת זאת, אביה הביא עוד בחורים ואת כולם הייתה שוללת, עד שאביה כעס ושאל את בתו מדוע את עושה זאת? והלא כל הבחורים שהצעת לי, עילויים הם!? השיבה הבת: אבי! באמת רצוני להינשא להם אבל אמא באה בחלום ואומרת אינני מסכימה שתנישאי לשום בחור כי אם לשמעון השמש וזו אין רצוני, אמר אביה, באמת שגם לי אימך באה בחלום ואומרת לי שתנישאי לשמעון השמש. בואי ונלך לרבינו האר"י ונשאלהו לפרש הדבר. הלכו שניהם לבית הרב, ודפקו בדלת, יצא רבינו האר"י לקראתם בקריאת שלום, בטרם שפתח את פיו רבי אברהם אמר רבינו האר"י, מזל טוב, שמעון השמש זה החתן לבתך. כמובן רבי אברהם לא סירב לרבינו רבינו האר"י וקבעו זמן נישואין, הדבר היה לפלא בעיני העם, אבל ידעו שזה דבר רבינו האר"י. לאחר זמן בת זו התעברה והתקשתה בלידתה ומתה והביאה בן לעולם, כמובן שרבי אברהם היה בצער גדול ממות בתו, אבל לא עברו שלושים יום וכבר החתן שמעון השמש בא לרבי אברהם ואמר לו הינך חייב לי דירה וכסף ועליך לשלם לי. וכמובן רבי אברהם התרגש מאד היתכן! אשתי מתה, ובתי מתה, ועשינו טובה שלקחנו את שמעון השמש לחתן וכעת כך מתנהג עמנו? אמר אלך לרבינו האר"י כדי לשרוף לבי.

כאשר הגיע לרבינו האר"י לפני שפתח פיו, רבינו האר"י אמר רצוני לספר לך סיפור, אמר רבי אברהם בבקשה, פתח רבינו האר"י את פיו וסיפר שהיה זוג שנישאו שהיו חיים תחילה בשלום כזוג יונים, אולם לאחר מכן נשאו אחד את השני, האישה כל הזמן רצתה להתגרש אך נענתה בסירוב מצד בעלה, עד שהגיעו מים עד נפש, יעצו לה הרי את כעת

16:49	כניסת השבת
17:22	צאת השבת
16:41	שקיעה
17:53	ר. תם
6:44	הנץ

הפטרה: "וייהי דבר ה' אלי"

וכותב הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל העולם הזה דומה לנוסע באוטובוס יש נוסעים שיורדים בתחנה ראשונה ויש בתחנה שנייה ויש בתחנה סופית. ושוטה הוא האדם שיאמר למה הנוסע ירד בתחנה ראשונה הרי שילם כמו כולם, אבל יאמרו לו ריקא שכמוך אדם זה הולך לעסקיו וזה המקום שצריך לירד, כך בעוה"ז יש אנשים שמתים לא עלינו בגיל צעיר ויש בגיל מבוגר והכל כמובן משום שהצעיר בא בגלגול וכבר תיקן את כל מה שהיה צריך.

לדוגמא: אדם נכתב לו לחיות שמונים שנה הגיע לגיל 65 ללא תשובה נפטר וירד גלגול וחי עד גיל 15 בתשובה ונפטר יוצא ששני הגלגולים יחד הגיע למניין שמונים כמו שנכתב לו בהתחלה שנאמר משפטי ה' צדקו יחדיו, הגלגול הראשון והשני.

ובאמת שרבינו האר"י אומר שבימינו כמעט כולנו באנו בגלגול ואדם שרוצה לתקן את אשר קלקל ידוע שהדבר הקשה ביותר שיש לו קושי לקיימו את זה הוא בא לתקן. (מאמר אפרים)

מעוברת הרגי את עוברך ותטילי האשמה במות העובר, על בעלך. וכך היה אישה זו עשתה זאת, הלכה לרופא. הרופא נתן חוות דעת שהעובר מת מחבלה ומכות, וע"פ זה הלכה לבי"ד. הרב שראה כך חייב את הבעל לגרשה ואף לתת לה כסף רב. לאחר שנפטרו זוג זה וכן אותו הרב באו לשמים ואז דנו אותם כך: כיון שהאישה, היא הרגה את העובר, ולכן צריכה היא לבוא בגלגול והעובר ימיתה, ודע לך שהזוג הזה לא פחות ולא יותר זה שמעון השמש ובתך ולכן זה היה התיקון שבתך דווקא תינשא לאותו שמעון ולכן עוברת המיתה. ודע לך שאב"ד שדינם דין לא אמת זה אתה רבי אברהם, ולכן כעת אתה באתה בגלגול לשלם לשמעון השמש את מה שהוצאת ממנו בגלגול הקודם כסף רב שלא בצדק. אמר לו רבינו האר"י עכשיו אתה מבין. אמר רבי אברהם משפטי ה' אמת וקבל עליו הדין. וזהו שאומר החפץ חיים, לעתיד לבוא יאמר הקב"ה שתי מילים "אני ה'", ואז יובהר הכול, כעין מה שיוסף אמר "אני יוסף", ואז כל הגלגל לאחור הובאר לשבטים.

ע"פ ילקוט יוסף כרך ה.

פינת ההלכות

"כמה דינים פריטיים הנוהגים בשבת"

כט. מה שאסרו לפדות את הבן בשבת, הוא גם אם רוצה לפדותו בחפץ השווה כסף, ואותו חפץ ראוי לטלטל בשבת, שהדבר נראה כמקח וממכר בשבת. (ילקוט יוסף שבת ה עמוד ק)

ל. ומכל מקום אם עבר ופדה את הבן בשבת, הבן פדוי ואין צריך לחזור ולפדותו. (ילקוט יוסף שבת כרך ה' עמוד ק)

לא. אין מטבילין גר בשבת. ואם עבר וטבל הרי זה גר. (ילקוט יוסף שבת כרך ה עמוד קא)

לב. כל הנזכר לעיל אם נעשו שונגין או מזדיין או מוטעין מה שעשה עשוי. וכן אם הפריש תרומות ומעשרות בשבת, מועילה הפרשתו, ואינו צריך אחר השבת לחזור ולהפריש תרומות ומעשרות. ואם הפריש בשונג, ששכח שהיום שבת, או שחשב שדבר זה מותר לעשותו בשבת, מותר לאכול מפירות אלה אפילו בו ביום. אבל אם הפריש בשבת במזיד, אסור לאכול מפירות אלה בו ביום. (ילקוט יוסף שבת כרך ה' עמוד קב)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורבחון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית: יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.asef@gmail.com כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"

סיפור בהמשכים

"ויכוח ותוצאותיו" חלק א.

ידידות קרובה התקיימה בין רבי יהודה ליוואי, הנודע בכינוי המהר"ל מפראג, ובין המלך רודולף השני, קיסר האימפריה הרומית, מלך בוהמיה והונגריה. המלך היה בעל דעות חופשיות, ולא ראה את עצמו כפוף למרות אנשי הכנסייה. לעומת זה העריך המלך את אישיותו של המהר"ל. לאחר שנכנס עמו והתרשם עמוקות, הודיעו כי שערי הארמון יהיו פתוחים לפניו בכל עת. לעיתים קרובות ישבו השניים ושוחחו על אמונות ודעות ועל דברים העומדים ברומו של עולם. ידידות זו הייתה לזרע בעיני אנשי הכנסייה. הם תלו את התרחקותו של המלך מהכנסייה בהשפעתו של המהר"ל עליו. על-כן החליטו לשגר שליח מיוחד לרומא, אל האפיפיור, לבקש את עזרתו. מודאג מהדיווח זימן האפיפיור שלושה מהחשמונים המלומדים ביותר. הוא ביקש מהם לצאת לפראג, לנסות להשפיע על המלך להרחיק מעליו את הרב. הוא אף הציע להם לערוך ויכוח עם המהר"ל ובו יוכיחו לעיני המלך את 'בורות' של המהר"ל בענייני מדע ובכל הקשור לנצרות. השלושה התייצבו לפני רודולף השני וציינו באוזניו את החומרה שהכנסייה רואה בה את ידידותו עם הרב. אם כי כלפי חוץ כיבדו המלך והקשיב לדבריהם, בסתר לבו בז להם. כאשר הציעו לו לערוך ויכוח עם המהר"ל, חייך וניאות ברצון רב באמרו: "אכן, צודקים אתם כי הגיע העת להוכיח לכול את צדקת הנצרות. לכן אני מעוניין לערוך את הוויכוח בפומבי, לעיני קהל ועדה". החשמונים חככו ידיהם בהנאה. הם ראו בכך סימן כי המלך נוטה לקבל את השפעתם, ונתנו את הסכמתם לעריכת הוויכוח הפומבי. המלך, שהיה בטוח בניצחונו של המהר"ל וקיווה מאוד לראות בהשפלת החשמונים, מיהר לשלוח שליחים לכל ערי האזור, להודיע בקרב אנשי האצולה והכמורה על הוויכוח המתארגן. משלחות רבות וחשובות של אצילים ואישי כמורה החלו לזרום אל חצר הארמון, ובמועד שנקבע לפתיחת הוויכוח, בשנת הש"נ (1590), הייתה זירת ההתמודדות מלאה עד אפס מקום. בטרם נפתח הוויכוח הכריז המלך בטקסיות רבה על כללי הוויכוח. כמו-כן העמיד שני מזכירים, שיכתבו פרוטוקולים מדויקים, כדי שאיש לא יוכל להתכחש לדברים. האות ניתן והוויכוח החל. ראשונים הציגו החשמונים את שאלותיהם, ועל כל שאלה השיב המהר"ל בשפה ברורה ובמשפטים קולחים, בשלב מסויים הפנה המהר"ל שאלות באור מגוחך, כאשר הוכח בעליל כי אינם מסוגלים להתמודד עם שאלות מהותיות. **ההמשך ב"ה בשבוע הבא!**